

Milenko Fržović

U VISINI LASTINOG GNEZDA

Ja sam danas sa glavom
U visini lastinog gnezda
A ti
Što posmatraš iz nizine
Vidiš
Kako sav usredsređen stojim
Na merdevinama
Pa kažeš najedanput
Nema tu poezije
Tu su samo laste
A laste su u stvari prava poezija

Eto sve ti reče u trenutku
A ja evo sve lepo prenosim ljudima
Što nad pesmom bdiju

MOJ SAN O IZLASKU IZ VELIKE VODE

Izašao sam iz velike vode
i u sunčanoj usamljenosti svojoj
krećem se spokojno i polako i tih
po tlu prostranom i ravnom
zatim stojim ispod nežnog sunca
sa pogledom u daljinu
u kojoj mirno sedi na pesku
zlatnosmeđi lav
pa leti najedanput u mom pravcu
i nimalo opasniji od cveta
odmara se
naslonjen svojim obličjem lavljim
na listove mojih nogu

O NUŽNOJ ŽRTVI U TRENUTKU

Kad goveda prelaze reku
plivajući
negde u Južnoj Americi
seljaci obavezno žrtvuju jedno govedo
oko kojeg sjate se pirane oštrozube
pa tako oni sačuvaju svoje stado
od tih sitnih ali neumoljivih riba
A moja prababa sa majčine strane
dedina majka Mara Rančić iz sela Budimiri
koju zvali su Šaruša
zbog njenog prezimena devojačkog Šarić
a koja uzgred rečeno
u osamdeset i šestoj godini svojoj
pešačila je od Budimira do Brnaza
25 kilometara
i koja živila je sto i tri godine
i otišla sa ovoga sveta mirno ispisivši
svakodnevnu čašu crnog vina
i ne izgubivši nijedan Zub
dakle moja prababa Mara
umela je
čuvajući ovce na dobrom vazduhu dalmatinskom
da zaveže jednu ovcu za drvo
kad ugleda čopor vukova gladnih
i dok vukovi gostiše se žrtvovanom ovcom
spaseno stado disalo je već
u blaženim okvirima domaćinstva

25. 2. 2003.

I DALJE JA KAŽEM

Treba pretvoriti i dan tmuran
u nešto veselo

a ko je zadužen za to
ako ne Milenko

I dalje ja kažem

Ljudima se svašta događa
ali onome ko bistro korača
i slučajnosti su lepe

2001.

Danas
blizu predvečerja
prolazih kroz ulicu Dostojevskog
koračah posred male ulice novosadske
što odisala je nedostatkom saobraćaja
i najedanput spazih lastu
na žici bandere
razapetoj sa jedne na drugu stranu i malo ukoso
videh lastu koja mirovala je
i sav oduševljen tiho
oduševljen bešumno
nizah korake sa pogledom vezanim za lastu
I ja koji sam u gradu oprezan uvek
i snalažljiv neiscrpno
jedva primetih automobil koji kretao se
sporo iz suprotnog pravca
i sad evo sa osmehom se pitam
na kakvog sam majmuna ili čudaka mogao ličiti
vozaču i njegovim saputnicima
koračajući odlučno ali sa glavom
podignutom visoko
da ne može biti više

O PRSTI NA STOPALIMA TVOJIM (BROJ 38)

Sediš u mojoj fotelji plavoj
sa nogama ispruženim i bosim
i sa stopalima na ivici niskog stola
    i mogu ti reći o Zina moja
ti možda ne voliš prste na svojim stopalima
ali meni su oni baš lepi
    iako zakriviljeni pomalo
    i u stranu i nadole
i poljubiću ih odmah
i već ih ljubim
ne mareći uopšte za to što pažnju mi skrećeš
na njihovu prašnjavost (jer
    u sandalama koračala si gradom
    i pokupila zrna prašine letnje)